

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

juny 2012

LA MIREIA VOL UN GOS

Inici: Autora Marta Dapena Soriano

(responsable BE Escola Miquel Martí i Pol – Sant Feliu Llobregat)

Nus: Alumnes 5èA Escola Salvador Espriu, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Montse Alay)

Desenllaç: Alumnes 6è Escola Arquitecte Gaudí, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Cristina Fernández)

La Mireia havia de tenir un gos, fos com fos.

La Rut en tenia dos i ella també en volia tenir un.

Un dia, mentre esperava que la vinguessin a recollir, a la porta de l'escola se li va apropar la mare de la Rut amb un gosset a la mà i li va dir:

- **Hola Mireia!**

La Rut m'ha dit que vols un gosset.

Els nostres gossos han tingut cadells i si els teus pares volen, aquest que tinc a la mà pot ser per a tu.

A la Mireia se li van il·luminar els ulls i, tot i que sabia que no estava bé el que anava a fer, no va poder evitar dir:

- **I tant!**

Els meus pares estan desitjant tenir un gosset.

- **Així doncs, té.** -va dir la mare de la Rut-

Aquest és per a tu.

De sobte va sentir:

- **Mireia!**

Hola filla!

Sento arribar tard!

La Mireia va agafar el cadell i amb un moviment ràpid, el va ficar dins la motxilla.

- **Hola mama!**

...

- **Hola Mireia. Com ha anat el dia, avui?** -va comentar la mare.

- **Molt bé, molt bé.**
Tot ha anat “sobre potes”! Ai, sobre rodes! -va respondre la Mireia indecisa.

Mentre la mare i la Mireia parlaven, el gos es va començar a moure d'una manera estranya. Segur que es trobava incòmode.

- **Què et passa a l'esquena, filla?**
Per què et mous així?

- **Mama l'etiqueta em pica!**
Un altra vegada se'ns ha oblidat de tallar-la.

- **Bé, després ja te la trauré.** -va comentar amb paciència la mare.

Al cap d'una estona el gos es va pixar.

- **Mireia! Tens la motxilla xopa!** -va exclamar la mare.

- **Se m'haurà obert l'ampolla...** -va dissimular la noia.

- **Dóna-me-la que te la rentaré quan arribem a casa.**

- **No, no! Ja me la rentaré jo** -va contestar inquieta la Mireia.

La casa de la Mireia i de la seva família era gran i estava situada en un poble de Lleida.

Tot el voltant de la casa era muntanyós i l'envoltava un riu on hi havia molts peixos de colors que a mitja nit s'il·luminaven i ballaven al voltant d'una roca màgica.

Aquesta es convertia, de tant en tant, en un peix màgic.

- **Amagaré el gosset al calaix de l'escriptori i ja de pas pensaré un nom per a ell** -va pensar la Mireia.

La Mireia se'n va anar a jugar amb els amics al parc i el gos, de seguida, va començar a bordar.

La mare ho va sentir i, tota espantada, va pujar ràpidament a l'habitació de la seva filla.

En obrir la porta va veure que el calaix es movia.

Tota estranyada el va obrir i va veure els ulls brillants d'un cadell de gos que la mirava fixament.

- **Ah!!!**

Què fas tu aquí?! -va cridar la mare.

El gos va començar a córrer espantat per tota l'habitació fins que fent un salt increïble va sortir per la finestra.

L'animal va anar a parar al bosc i allà es va perdre.

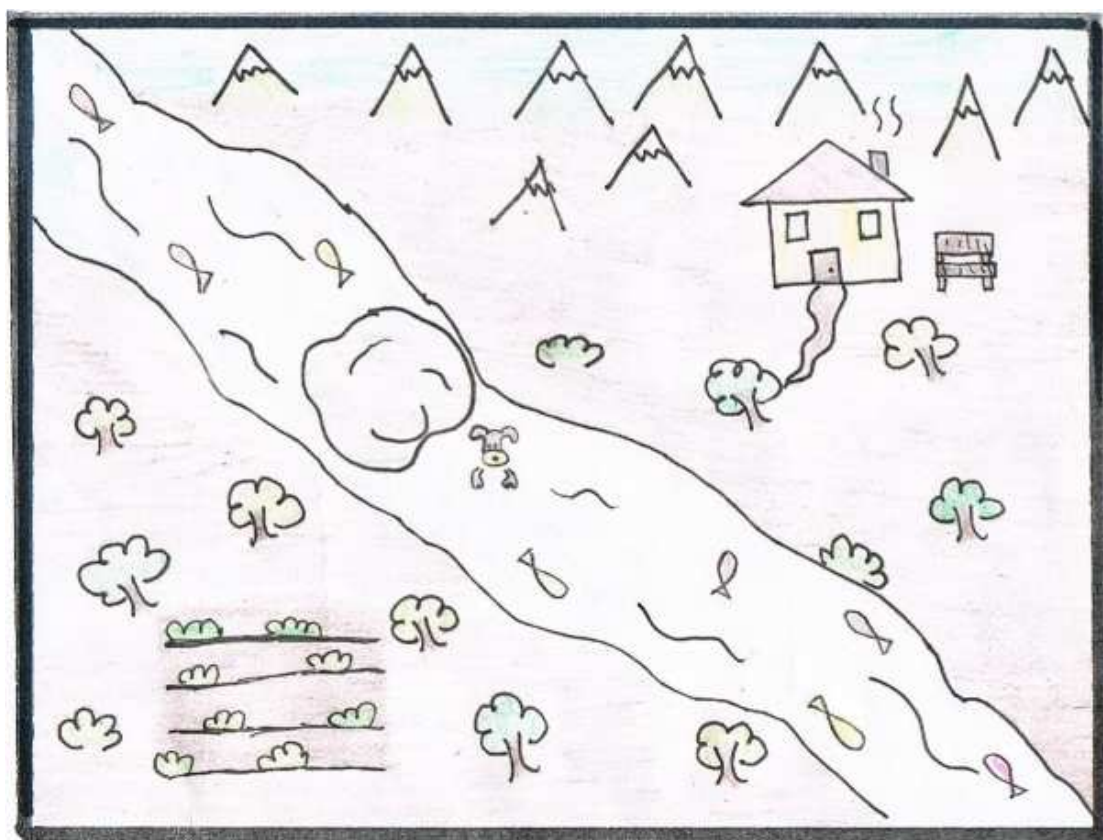
Quan la Mireia va arribar a casa seva, la mare la va castigar a la seva habitació per no haver-li dit res de tot allò.

La noia va buscar el gos per tot arreu, però es va adonar que no hi era.

Al cap d'una estona va decidir sortir per la finestra.

L'havia de buscar com fos.

El gos s'havia caigut al riu i lluitava desesperadament per arribar a la vora...

La Mireia es va tranquil·litzar una mica perquè el gos ja no estava a l'aigua, havia pujat sobre la roca màgica.

Va intentar salvar-lo, però no va poder.

La mare la va cridar per anar a sopar i, després de sopar, la Mireia havia d'anar a dormir perquè al dia següent s'havia d'aixecar d'hora.

A mitjanit, com que estava molt intranquil·la, es va escapar per la finestra i va tornar al riu per rescatar el gos.

En sortir de casa, la Mireia es va quedar bocabadada i es va amagar darrere un arbre ja que veure com la roca màgica es convertia en peix i traslladava el gos fins a la vora del riu.

La nena va anar corrents a agafar-lo.

Es va emocionar i el va portar cap a casa.

Al dia següent, la mare li va dir que volia parlar amb ella:

- ***Mireia, hem estat reflexionant el teu pare i jo, i hem decidit que et pots quedar el gos amb la condició que siguis tu qui es responsabilitzi d'ell.***
- ***Mare, pare, us demano disculpes perquè a mitjanit m'he escapat per rescatar-lo del riu i vull fer-vos saber que m'hi responsabilitzaré.***
- ***No passa res filla, has fet això per salvar-lo.***

Des d'aquell dia, el gos va estar molt feliç amb la seva nova família.